

PUSKIN: NÉGY VERS

NE SÍRJ...

Te hű görög hitves, ne sírj, mint hős esett el,
 Szívében az ellenség fegyvere.
 Ne sírj — a harc előtt, hogy járjon becsülettel,
 Az utat meg nem te mutattad-e?
 Akkor, mint ki a búcsú nehéz óráját érzi,
 Komolyra váltan adta kezét neked a férfi,
 Kisiáira áldást könnyezve mondott,
 De már a szabadság sötét zászlója lengett.
 Ő, mint Aristogeitón, mirtus-lombot
 Kardjára fonva, a halálba rontott,
 Nagy ügyet védve, szentet.

SZÖLŐ

Hogy eltűnt a tűnő tavasszal,
 A rózsát már nem siratom,
 A szőlő fürtje megvigasztal,
 Mely érik a hegyoldalon,
 Szépség ez is, amit a tájnak
 Az arany ős, tud nyújtani,
 Hosszú és áttetsző, akárcsak
 Az ifjú leány ujjai.

A MADÁRKA

Hazámnak régi szép szokását
 Számúzve is megtartom én:
 Elengedek egy kis madárkát
 A tavasz kedves ünnepén.
 Ebben vigasztalást találok,
 Hisz zúgolódní nincs okom,
 Amíg a drága szabadságot
 Egy teremtésnek én adom.

DAJKÁMNAK

Balsorsomban sem hagysz el engem,
 Fehérhajú, szelíd galamb,
 A meghitt, messzi fenyvesekben
 Te vársz rám, régen, egymagad.
 Gyertyácskát gyújtasz ablakodnál
 Estére mindig pontosan,
 Ráncos kezében tú motollál
 És mindig kézimunka van.
 S közben, ha bármi kis zaj támad,
 Az utat, kaput figyeled,
 Balsejtelem, nehéz gond, bánat
 Szorítja össze szívedet.

Fordította: TRENCSENYI-WALDAPFEL IMRE